

Natten mellem 1. og 2. Maj 1946 døde vor gamle Formand, Forpagter *Frederik Lunn*, i sit Hjem paa Strentebjerg ved Knabstrup.

Hans sidste Aar var præget af Sygdom og tiltagende Svagelighed; den før saa raske Mand med den lette, hurtige Gang og de livlige Bevægelser maatte lære at gaa langsomt, Maskineriet var ved at være slidt op, som han sagde;

selv mente han, det var Gigt, men Sandheden var vel, at Hjertet ikke kunde mere. Sidste Gang, jeg saa ham, var, da vi d. 22. Januar holdt et Udvalgsmøde hos mig; det kostede ham ulidelige Smerter at gaa fra Tandlæge Sestofts Bil op ad min Trappe; men hvor var han tapper, en Soldat, der ikke overgav sig, og da han saa faldt til Ro i en god Stol, og vi begyndte vort Arbejde, levede han op og var igen den gamle, fuld af Iver og Ideer, levende optaget af vor For- enings Interesser, impulsiv og elskelig. Man kunde ikke lade være at holde af ham.

Han glædede sig til at være med ved vort Aarsmøde, hvor 40 Aars Jubilæet skulde fejres, men det lod sig ikke gøre. Jeg tror ikke, jeg kan karakterisere ham bedre end ved at gengive det Brev, hvori han meldte Afbud:

»Kære Allesammen! Med dyb Bedrøvelse meddeler jeg ved disse Linier, at det er mig umuligt at stille ved Styrel- sesmøde og Aarsmøde paa Søndag. Som Tandlæge Sestoft og Kommunalærer Alb. Thomsen vil have set, har jeg i no- gen Tid været kadaverlig defekt. Sygdommen har taget Vending just ikke til det bedre. Hjertet m. m. — — ja jeg kan ikke længere klæde mig selv paa. — Jeg beder altsaa have mig undskyldt og mener, at der saa i Aarets Løb bør vælges en ny Formand. — Jeg beder min Hilsen formeldt vor Foredragsholder og ved Middagen vor Gæster og slut- ter saa disse Linier med den historiske Hilsen, jeg havde tænkt at bgynde min Tale ved Aarsmødet med: »Danmark, dig følge Held og Hæder!« »Du danske Kvinde og Mand! Gud signe dig til din Gerning fremover!«

Eders hengivne

F. Lunn.«

Dette Brev blev hans Afskedshilsen til Historisk Sam- fund. Sygdommen tog hans Kræfter Uge for Uge, og d. 2. Maj var han død.

Frederik Lunn var ældste Søn af Godsejer Sigismund Lunn paa Knabstrup; i en Aarrække havde han denne sin

Fædrengaard i Forpagtning, og det var sikkert en Sorg for ham, at Forholdene ikke tillod ham at overtage den som Ejendom efter Faderens Død i 1929. I Stedet fik han Dyrehavegaard, og da han i 1940 solgte den, flyttede han over paa Strentebjerg.

Efter at Kredslæge I. S. Møller i 1936 var afgaaet som Formand for Historisk Samfund, valgte vi Lunn. Vi kendte hans store historiske Interesse; han havde ydet Bidrag til Aarbogen, og Holbæk Museum havde han støttet fra dets Stiftelse, og siden 1924 sad han i Repræsentantskabet.

Lunn blev en god Formand. Vi mindes de smaa Taler, hvormed han indledte vore Møder; de vidnede klart om hans varme Kærlighed til Fædrelandet, den Fædrelandskærlighed, som maa være Grundlaget for al Hjemstavns-historie, hvis vi ikke skal drukne i selvtilfreds Forherligelse af vort eget lille Sogns Fortræffelighed. Vi husker hans Sorg over Danmarks Besættelse d. 9. April 1940, hans Glæde over Modstandsbevægelsen — han var med i den med Liv og Sjæl — og hans Taknemmelighed over at maatte opleve vort Lands Befrielse. Vi husker ham som en storartet Leder af vore Sommerudflugter, glad og munter, omsorgsfuld og velforberedt. Og vi, der har haft den Lykke at være hans Kolleger i Styrelsen, har kun gode Minder om Samarbejdet; han var en meget charmerende Leder af Forhandlingerne; der var jo noget hjerteligt vindende over ham, som gjorde, at hans impulsive Facon og ofte noget kategoriske Udtalelser aldrig efterlod Misstemning. Han havde jo sin bestemte Mening om Forholdene hertillands og lagde aldrig Skjul paa, hvor han stod.

Af hans offentlige Hverv skal her kun nævnes, at han i mange Aar var Medlem af Provstiudvalget for Merløse-Tuse Herreder; dette Tilsyn med Landsbykirker og Præstegaarde interesserede ham, og han var en god Mand paa den Post. Det var han ogsaa som Formand for »Tolvmandsforeningen«, og for nogle Aar siden som Medlem af Sdr. Jærnløse Sogneraad; det var forresten betegnende, at

Knabstrup Teglværks Arbejdere stemte ham ind; de kendte hans Hjælpsomhed og Hjertelag.

Han var kongetro nationalliberal i den gamle Stil, men med frisindet, liberal Indstilling over for alt det nye i Tiden. En chevaleresk Herre fra Christian IX's Epoke, en markant Personlighed som saa mange af hans Slægt har været. Men dybest inde en ydmyg og beskeden Mand. Naar han yndede at kalde sig »min Ringhed«, var det oprigtigt ment. Tunge Sorger ramte ham, men hans kristne Tro bar ham igennem det altsammen, ogsaa den sidste strenge Tid, saa han kunde dø i Fred og Frimodighed.

Den 7. Maj stedtes Fr. Lunn til Hvile i Slægtens store Gravplads paa Sdr. Jærnløse Kirkegaard. Ved hans Grav fik jeg Lov at sige et Par Ord:

»Paa Historisk Samfunds Vegne vil jeg gerne bringe en sidste Hilsen til vor gamle Formand med en hjertelig Tak fra Styrelsen for 10 Aars godt og trofast Arbejde! Da vi i 1936 maatte skifte Formand, var det vort Ønske at finde en Mand af en gammel Slægt, hjemmehørende her i Amtet. Vi følte, at dette Formandsskab for ham ikke blot var en Interesse, men endnu mere: en Hjertesag. Hans Kærlighed til Hjemstavn og dens historiske Minder var dyb og ægte, men altoverskyggende var dog hans Kærlighed til den store Hjemstavn, Danmark, og dets Historie.

En reel og retsindig Mand var han i al sin Færden, en Mand, der havde sine Meningers Mod, en ridderlig Herre, præget af en gammel Slægts Kultur. Paa ham passer Kingos berømte Vers: »En Mand af gammel Dyd og dansk Oprigtighed, af Ja og Nej og hvad man godt og ærligt ved!« Vi vil bevare Mindet om ham i taknemmelig Erindring!«

Albert Thomsen.